

דעם רבינ'ס

איכס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער ריינער קוואל

אַראפ מיטן שטיין!

מיר שטייען שוין פאר די גרויסע חתונה - די הלולא קדישא, פונעם הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי. ווער קען זיך דערווייגן צו שרייבן און ארויסגעבן אפילו א ברעקל פון זיין גרויס קדושה, זיין יראת שמים צום באשעפער, זיינע הייליגע מדות טובות. און פון זיין שמחה של מצוה וואס דער גרויסער תנא האט געהאט ביי יעדע מצוה וואס ער האט מקנים געווען.

ביז דער אויבערשטער העלפט אים און שיקט א גרויסער גבור וואס גיבט זיך גאנץ שנעל אן עצה מיט דעם שטיין און... דער שטיין איז מער נישט אויף זיין פריערדיגן ארט, דער גבור האט דאס מסדר געווען, ער האט אראפגענומען דעם שטיין און יעצט איז דא צו טרינקן וויפיל מען וויל!

קינדער, עס איז פארהאן א באר מים חיים, א

ברניעם מיט פרישע לעבעדיגע וואסער.

קוואלן מיט טייכן וואס קוועלן, עצות

מיט סודות התורה וואס קענען

אונז מחיה זיין און אויפלעבן, אונז

דערפרישן מיר זאלן קענען האבן א

גוטע לעבן פול מיט שמחה, אמונה,

תפלה בכח, אהבת חברים, מדות

טובות א.א.וו.

אבער... אבער וואס!? וואס האלט אונז צוריק!? ס'איז

דא א שטיין! דאס איז אונזער הארץ וואס רופט זיך

'לב האבן' - דאס הארץ איז פארשטיינערט! מען קען

נישט צוקומען צו די וואסער, צו דעם דעת און עצות

פון די תורה. האט דער אויבערשטער אויף אונז רחמנות

געהאט און אראפגעשיקט צו אונז נאכן חורבן פון צווייטן

בית המקדש, גאר א גרויסער צדיק, וואס ער, מיט זיין

כח קען אראפנעמען דאס שטיין פון אונזער הארץ, מיר

זאלן קענען שעפן וואסער פונעם באר מים חיים.

דורך אונז מגלה זיין אז מיט אונזער השתוקקות, די

ווער רעדט פון זיין אהבה, דאס ליבשאפט וואס ער האט צו יעדן איינציגן איד פון עם ישראל, פון דעם גרעסטן צדיק ביז דעם שוואכסטן נידריגסטן איד. וויפיל מען וועט שרייבן פון זיין גרויסקייט וועט זיכער נישט זיין גענוג. אבער לאמיר נעמען איין נקודה פונעם הייליגן לעכטיגן טאג ל"ג בעמר.

טייערע קינדער, ענך ווייסן זיכער אז אמאליגע צייטן ווען א אינגל האט געוואלט טרינקען וואסער איז נישט געווען קיין קראן-וואסער אין די הייזער, דער אינגל האט געדארפט גיין שלעפן וואסער פון א ברניעם. עס פלעגט זיך מאכן אז אויפן ברניעם איז געלעגן א ריזיגע שטיין, וואס טוט מען דאן?! דער אינגעלע איז דארשטיג, עס איז ביטער הייס אינדרויסן, ער איז פארשוויצט דאס הארץ איז אים פאר'חלש'ט, ער דארף אביסלע וואסער, ער בענקט און גלוסט, אבער עס ליגט א גרויסער שטיין אויף באר מים!

ווער עס האט נאר געוואלט פארן איז געפארן. אזוי אויך דאס יאר דארף מען גרויסע נסים אז אלע אידן וועלכע ווילן פארן קיין מירון אויף ל"ג בעומר זאלן קענען זיין דארטן אויפן בעסטן און שענסטן אופן אזוי ווי רבי שמעון וויל, אז אלע זיינע באליבטע קינדערלעך זאלן זיך מיטפרייען מיט זיין שמחה.

דערפאר קינדער, ענק האבן א געוואלדיגן כח צו פועל'ן ביים אויבערשטן עס זאל זיין א שיינע הלולא וואו אימער אידן וועלן פראווען די הלולא. וואויל איז דער חלק פון דעם אינגל וואס וועט נעמען א טייל און תפלות והתבודדות, אדער זאגן תהלים צום באשעפער, און גלייבן אז יעדע קליינטיגע תפלה פועל'ט גאר שטארק.

דער אויבערשטער זאל העלפן אז די ליכטיגע תורה פון די צדיקים זאל אנטפלעקט ווערן אין אלע עולמות און דורך דעם וועט נשפע ווערן אסאך שפע בכל העולמות ברוחניות ובגשמיות, ביז מיר וועלן שוין זוכה זיין אז דער מלך המשיח וועט נתגלה ווערן בקרוב בימינו אמן.

בענקענישן און גלוסטענישן מיט שטארקע רצונות זיך צו ציען צום באשעפער און איינהאלטן זיין תורה מיט דעם ווערן מיר נאנט צום אויבערשטן.

דאס איז מרומז אין דעם טאג ל"ג בעומר, אזוי ווי דער פסוק ביי יעקב אבינו זאגט "ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן..." יעקב אבינו מיט זיין גרויסן כח בגשמיות און ברוחניות האט געקענט אראפנעמען דאס שטיין פונעם ברינעם, אזוי אויך איז רבי שמעון מיט זיין כח מגלה טיפע עצות פון זיין ברינעם.

יעדעס יאר ל"ג בעומר אנטפלעקט רבי שמעון נייע עצות, נייע סודות התורה ווי אזוי זיך צו דערהאלטן אין אידישקייט (ליקוטי הלכות הל' דם א' י"ב).

טייערע קינדער, לאמיר זיך דערמאנען דאס לעצטע יאר האבן מיר זוכה געווען צו מתפלל זיין אויפן רבי'נס ראש השנה און מיר אלע האבן געהאט גרויסע נסים אז

המשך פון די לעצטע זייט

אין די תורה געפונען מיר אויך אז די תורה פארציילט ספורי מעשיות ווייל מען האט איר גישט געקענט איבערגעבן מיט אפענע ווערטער, נאר געמוזט באהאלטן די סם חיים אין די מעשיות וואס ווערן דארט דערציילט.

(ע"פ לקוטי מוהר"ן קס"ד)

ושלום גישט ווערט עס פארקערט רחמנא לצלן. דעריבער מוז דער צדיק באהאלטן זיינע טיפערע [פנימיות'דיגע] תורות און רפואות, אין אנדערע סארט תורות און צומאל העלפט דאס אויך גישט דארף ער באהאלטן זיינע תורות און וועלטליכע מעשיות און שמועסן און דארט באהאלט ער זיינע רפואות פארן קראנקן.

איין אעשה'ס

טאקע קענען דארט אריינגיין און בעזר השם
ווען עס וועט געשען און דער אויבערשטער
וועט אויסהערן אונזערע תפלות וועל איך עס
אריינשיקן דא אין 'מיין מעשה'לע'!

אזוי האבן אונז זיך געשטארקט איינער דעם
אנדערן צו מתפלל זיין.

למעשה איז אריבער אפאר טעג און קודם האט
מען אריבערגענומען אונזער פתה אינעם אלטן
בנין, אבער א וואך שפעטער האבן אונז באקומען
די פרייליכע בשורה אז מען גייט שוין אריבער
גיין צום נייעם בנין!

א נייע חדר מיטן כח פון אחדות

אין אונזער תלמוד תורה האט מער געבויט א
נייער בנין, און איך האב זייער שטארק געוואלט
אז אונזער פתה זאל זיך אריינציען אין דער נייער
אפטיילונג וואס מען האט צוגעבויט.

יישר כח

רפאל. ב

קרית יואל

איך האב

צאמגענומען

מייע ברסלב'ע

חברים וואס

לערנען אין דער

תלמוד תורה און

צוזאמען מתפלל

געווען אז מיר זאלן

טיילרע קינדער

די וואך הייבט מען אן א נייע מעשה.
דער בן העלך און דער בן השפחה שנתחלפו

יעצט אין די וואך פון ל"ג בעומר, כאפ זיך מיט די דיינע חברים וועלכע
האבן שוין געמאכט א סיום אויף דער הייליגער ספר סיפורי מעשיות,

יא, דו קאלט אויך!!

עאך א נייע התחלה בזכות התנא אלוקי וועסטו אויך זוכה זיין צו האבן
א געשמאקן לעבן אין רבינו'ס חדר.

דאס פייער

וואס האט זיך גישט אפגעטון

ער זיך מסדר געווען די באהאלטענע תורה וואס ער האט געטראכט צו מגלה זיין אין דעם טאג.

די חברים האבן זיך פארזאמלט אין רבי שמעון'ס הויז צו הערן פון אים סודות התורה און צו זיין בשעת ער גייט אנוועק פון דער וועלט. עס זענען דארטן געווען זיין זון רבי אלעזר און רבי אבא און נאך חברים, די הויז איז געווען פול מיט חכמי הדור וועלכע זענען געקומען מבקר חולה זיין רבי שמעון.

זקוף עינו רבי שמעון; רבי שמעון האט אויפגעהויבן זיינע הייליגע אויגן און געזען אז דאס הויז איז פול מיט באזוכער, האט ער זיך צעוויינט פארן וואס די שכינה -

וואס פלעגט זיך געווענליך מגלה זיין מיט פייער - האט זיך יעצט גישט אנטפלעקט

לכבוד דעם הייליגן גרויסן טאג ל"ג בעמר, וועלן מיר אראפברענגען דער מורא דיגער הסתלקות וואס ווערט געברענגט אין ספר הזהר אין די חלק וואס הייסט "אדרא זוטא". אזוי ווי עס איז באוואוסט פון הייליגן רבי'ן אז דער הייליגער זהר איז מסוגל צו מאכן חשק און גלוסטעניש צו אלע סארטן למודים פון די תורה הקדושה, דער הייליגער לשון טוט זייער ערוועקן צו עבודת השם יתברך אז אפילו זאגן זהר אן פארשטיין איז זייער מסוגל.

תאנא, בההוא יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מן עלמא, והוה מסדר מלוי, אתכנשו חבריא לבי רבי שמעון, והוה קמיה, רבי אלעזר בריה, ורבי אבא ושאר חבריא, והוה מליא ביתא;

מיר האבן געלערנט, אז אין דער טאג ווען רבי שמעון האט געוואלט נסתלק ווערן פון דער וועלט, האט ער מסדר געווען זיינע רייד. דאס מיינט ער האט באפוילן זיינע שטוב מענטשן, ווי דער סדר איז פאר א מענטש גייט פון דער וועלט. אזוי אויך האט

דערפאר האבן אלע געקענט אריינגיין און רשות. ער האט זיך אנגערופן: "אן אנדער'ס מאל ווען איך בין קראנק געווען איז רבי פנחס בן יאיר מיר געקומען באזוכן, איך האב דעמאלטס מברר געווען ביי אחיה השלוני הנביא וואו מיין פלאץ וועט זיין אין גן עדן, האט ער צוגעווארט ביז יעצט און מען האט מיר צוגעגעבן יארן צו לעבן".

ווען איך בין צוריק געקומען פון גן עדן און געזונט געווארן, איז זייט דעמאלט אלעמאל געווען ארום מיר א פייער און זיך קיינמאל אפגעטון, קיין שום מענטש האט נישט געקענט אריינקומען אין מיין שטוב נאר מיט רשות, יעצט זע איך אז דאס פייער האט זיך אפגעטון, דערפאר איז דאס הויז פול מיט באזוכער.

וילאנג אלע חכמים זענען דארט געזעצן האט רבי שמעון געעפנט זיינע אויגן צו זען געטליכע מראות, און ער האט געזען וואס ער האט געזען - דאס מיינט גלוי שכינה - גלייך האט א פייער ארוםגענומען אלע חכמים וואס זענען געזעצן אין דאס הויז, זיי האבן נישט געקענט פארנעמען דאס פייער און אלע חכמים זענען ארויס, עס זענען געבליבן נאר רבי אלעזר און רבי אבא אליין, אלע אנדערע חברים זענען געזעצן אינדרויסן און דארט צוגעווארט צו זען וויאזוי עס וועט פארקומען דער הסתלקות פון רבי שמעון.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה - רבי שמעון האט געזאגט צו זיין זון רבי אלעזר, גיי ארויס און זע אויב רבי יצחק איז דא, איך האב גענומען אויף זיך ערבות אים

מיטצונעמען מיט מיר אין גן עדן, זאג אים ער זאל באפעלן (לאזן צנאה) זיין בגי בית און מתפלל זיין אזוי ווי מען דארף טון פאר מען שטארבט, דערנאך זאל ער זיצן לעבן מיר, ווייל ווער עס גייט אריין אין מיין מחיצה האט מער נישט קיין רשות ארויסצוגיין און ער זאל גארנישט רעדן. וואויל איז זיין חלק, אז ער איז זוכה מיטצוגיין מיט מיר אין גן עדן.

קם רבי שמעון - רבי שמעון האט זיך אויפגעהויבן לכבוד די שכינה און נשמות הצדיקים וועלכע זענען געקומען, ער האט זיך אויפגעזעצט, געשמייכלט און זיך געפריידט צום אנקום פון די שכינה. רבי שמעון האט אויפגעהויבן זיינע הייליגע הענט און מתפלל געווען ער זאל נישט נכשל ווערן ווען ער גייט יעצט מגלה זיין די סודות התורה, ער האט זיך זייער געפריידט פאר זיין חלק און איינגעלאדנט די חברים וואס האבן זיך דארט געפינען ביים אדרא צו הערן די סודות וואס ער גייט מגלה זיין.

דערנאך האט ער מגלה געווען געוואלדיגע מורא'דיגע סודות.

אמר רבי אבא: "דער הייליגער ליכט - רבי שמעון - האט נישט אנגעיאגט צו ענדיגן דאס ווארט חיים פון פסוק "כי שם צנה ה' את הברכה", ווייל פון הימל האט מען אים אפגעהאלטן פון זאגן דאס ווארט חיים", זאגט ווייטער רבי אבא: איך האב געוואלט הערן נאך תורה פון רבי שמעון און שרייבן, אבער איך האב מער נישט געהערט, איך האב נישט אויפגעהויבן מיין קאפ צו זען פארוואס ער רעדט מער נישט, ווייל דאס

וועלכע איז געקומען פון די צדיקים פון גן עדן וואס האבן אים מקבל פנים געווען. עס איז געווארן א קריגעריי צווישן די גבורים פון צפורי וועלכע האבן געוואלט מיט כח אנוועקנעמען די הייליגע מטה צו זייער דערפאל, און די מענטשן פון מירון האבן זיי אנוועקגעשטיפט און זיי אנגעשריגן.

כדי אפצושטילן די קריגערייען האט דער באשעפער געמאכט אן אפענער גס אז די בעט פון רבי שמעון איז ארויף אין די לופטן און די מלאכים האבן דאס געטראגן באגלייט מיט א פייער זויל. עס איז דאן ארויס א בת קול פון הימל וואס אלע האבן געהערט: "עולו ואתו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון - קומט אלע זיך פארזאמלען אפילו די רחוקים צו די שמחה פון רבי שמעון!"

טרעפ די וועג צו רבי שמעון בר יוחאי אין מירון מיט תפלות און כיסופין

פייער איז געווען זייער גרויס, ביז איה האב מער נישט געקענט קוקן דארט וואו רבי שמעון האט זיך געפינען, אינצווישן בין איה זייער אויפגעשוידערט געווארן ווייל איה האב געהערט א קול פון אויבן וואס רופט אויס "ארה ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך", דערנאך איז ארויס נאך א קול: "חיים שאל ממך".

במשך דעם גאנצן טאג האט דאס פייער זיך נישט אפגעטון, עס איז נישט געווען קיין איינער וואס זאל זיך דערנווייגן צוצוגיין זען וואס ער גייט פאר מיט רבי שמעון, ווייל דאס פייער און ליכט האבן געברענט דעם גאנצן טאג.

מיר זענען אראפגעפאלן אויף דער ערד און געשריגן פון גרויס צער: אזוי זאגט רבי אבא.

ווען דאס פייער האט

זיך אפגעטון האבן מיר

געזען אז דער גרויסער

הייליגער ליכט איז אנוועק

פון דער וועלט, מיר האבן אים געזען

איינגעוויקלט אין א טלית און ער

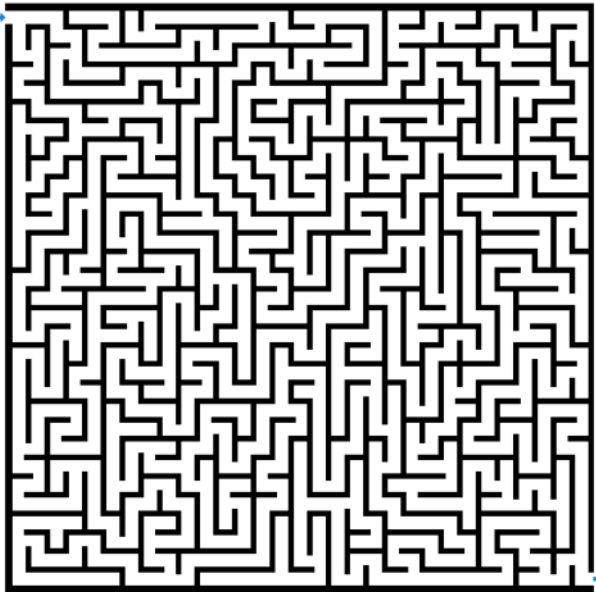
האט שמייכלט.

אסאך תלמיד חכמים זענען אים

געקומען געבן דעם לעצטן כבוד. עס

איז ארויס פון הויז גאר שמעקעדיגע

ריחות פון די בשמים פון גן עדן

עולם-הזבא

ממש א טעם גן עדן.

אפאר טעג וואס איך טוה דארט אין עבודת ה' איז מער פון אפאר חדשים אין שטוב."

די התעוררות וואס בלייבט אין מיין מח יעדן מאל ווען איך פאר אוועק פון דארט ווייל איך ווער דארט איבערגעדרייט צו א אנדער מענטש און איך שפיר אין מיר מיין נידריגקייט און מיין ווייטקייט פון השם יתברך, מיין גאנצע שטרעבן איז צו דאווענען און טון אין עבודת ה'.

אוודאי בין איך זוכה גאר אסאך יעדעס מאל וואס איך בין דארט, בפרט אז איך קען מער ארויס רעדן דבורי התבודדות און תפלה מיט א התעוררות מיט בענקשאפט פון טיפעניש פון הארץ. ביי רבי שמעון ווערט בטל ביי מיר אלע עניני עולם הזה און עס איז ביי מיר א בחינה פון עולם הבא ממש א טעם גן עדן. עס איז דערפאר אוודאי כדאי צו צוברעכן אלע מניעות שבעולם...

ווייטער צושרייבט ער זיך: "הוכלל עס איז נישט דא אין די גאנצע וועלט אזא עבודת ה' אזוי ווי אין מירון הקדוש והנורא. הלוואי זאל איך אין עולם הבא האבן נישט ווייניגער חיות ותענוג וואס איך האב יעדן מאל וואס איך בין אין מירון..."

פון די אנדערע זייט מוז מען אבער אויכעט זען דאס וואס ער שרייבט אין א צווייטע פלאץ (אות כ"ב)... "דאס איז שוין לאנג באקאנט אז עס איז זייער שווער... פאר די גוף צו מקבל זיין אויף זיך דעם עול פון עבודת ה', אפילו מען האט דארט כל מעדני עולם און מען איז נישט עוסק בעבודת ה' ווייל ראית פני הצדיק אליין מאכט ריין די בלוט און די גשמיות הגוף... און וועגן דעם שפירט מען נישט די עבודה, פונקט פארקערט עס קוקט אויס אז מען דינט נישט דער אויבערשטן בכלל און

איינער פון די פלאם פייערדיגע יושבים וועלכער פלעגט אסאך זיצן ביי רבי שמעון'ען איז געווען דער דערהויבענער ברסלב'ער חסיד ר' שמואל הורביץ זי"ע.

לאמיר כאפן א שפאציר און צוזאם קלייבן אביסל פון זיינע זכרונות וואו ער גיבט ארויס זיינע געפילן פון זיינע באזוכן ביי רבי שמעון און זיין נסיעה צו מירון. באשריבן אין זיין ספר ימי שמואל וואו ער אליין האט געשריבן א טאג-בוך פון זיין לעבנ'ס געשיכטע מיט מורא'דיגע געפילן ארום און ארום.

ער דרוקט זיך אויס (ימי שמואל ח"ג י"א) "מען קען זיך בכלל נישט פארשטעלן און ארויסברענגען די התעוררות און ביטול צום אויבערשטן וואס מען באקומט ביי רבי שמעון, מען קען דאס נישט רעכענען און שאצן, אין

פון מיד מיין חסרון און מיין תיקון. ווייל רשב"י ווייסט די מחשבות פון מענטשן, איד ווייסט מייענע וואלגענישן און טיפענישן די מאטערניש צו קומען צו אייד און זיך אויפהאלטן ביי אייד. און וואס זאל איך טוהן אז איך קען זיך נישט אויסגיסן מיין הארץ און מויל פאר אייד אזוי ווי עס דארף צו זיין, איך אליין ווייס נישט וואס עס פעלט מיר. דערפאר האב איך געטוהן מיינס מיטן קומען מיט מוטשעניש און מאטערניש, איך האב צוגעגרייט מיין הארץ און מיין מויל צו רעדן וואס איך וועל קענען, טוהט'ס אייד אויכעט די פליכט וואס ליגט אויף אייד מיר צו העלפן, אזוי ווי איד ווייסט די ישועה וואס איך דארף, צו ראטעווען מיין זעל, מיין רוח און נשמה צו זוכה זיין צו וואס מען דארף זוכה זיין...

מען איז ווייט פון השם יתברך און עס איז שווער צו פארטראגן צו זיין דארט, און וועגן דעם על פי רוב קומען מענטשן אויף א פאר מינוט און גלייך אנטלויפט מען כאילו מען יאגט ארויס פון דארטן. נאר דער וואס האט גרויס עקשנות עקשניט זיך און האלט זיך אפ דארט... אבער גלייך ווען מען פארט אוועק פון דארט הייבט מען אן זיך בענקען און משתוקק זיין מיט כלות הנפש און מען הייבט אן שפירן אזוי ווי איך האב זוכה געווען אריין צו כאפן אסאך עבודת ה'... לאמיד זען נאך איין שטיקל וואס איז א לעבעדיגע מוסטער ווי אזוי זיך צו עפענען דאס הארץ ביי רבי שמעון. קוקנדיג אויפן הייליגן ציון איז אזוי ווי איך שמועס מיט רבי שמעון: "איר זעט דאך מיין גאנצער מהות איר ווייסט דאך בעסער

די הייליגע עבֹדָה מיט דעם וואס מיר בענקען דערצו. דעריבער טייערע קינדער, דאס יאר וועלן מיר אלע טון די עבֹדָה פון רצונות, סיי די וועלכע פארן יא אָדער נישט וועלן מיר אלע במִשָּׁךְ די טעג רעדן צום באַשעפֿער, זאָנקן דעם באַשעפֿער אז ער האט אונז געשיקט אַזאַ גרויסער צדיק וואס האט אויסגעשריגן

צו אלע קינדער וועלכע עס זעט נישט אויס אז זיי וועלן זוכה זיין דאס יאר צו פארן קיין מירון. טייערע קינדער, לאמיר זיך דערמאנען וויפיל דער הייליגער רבי רעדט אין זיינע תורות און מעשיות וועגן רצונות און בענקענישן, אז אפילו אויב א איד קען נישט אַנקומען צו א דבר שבִּקְדוּשָׁה, צום ביישפּיל, אַ אינגל וויל זייער שטארק פארן צו א צדיק, אָדער אַ קבר פון אַ צדיק,

דעם גרויסן געשריי אז "כי לא תשכח מפּי זרעו", אז מיר קינדער קענען זיין פארזיכערט מיטן כח פון רבי שמעון אז מיר וועלן אַנקומען צו אונזער אַמְתּוֹ תְּכָלִית און קענען ווייטער גיין אין די וועגן פון נחל נובע.

ער וויל זייער שטארק טון עפֿעס אַ גוטע זאך אָבער, יעצט אויף די מינוט האט ער נישט די כוחות א.ד.ג אָדער עס איז בכלל נישט מעגליך דאס אויסצופירן, לערנט אונז דער רבי אז מען זאל כאַטש בענקן, וועלן, האפן און ביזדערווייל איז מען יוצא

סיפורי מעשיות מעשה יא' - דער בן-המלך און דער בן-השפחה שנתחלפו

געווארן - ביי דער 'שפּחה'.

און די בייִדע קינדער - האָבן געלערנט אינאיינעם, אין איין חדר!

און דער 'אַמת'ער בן־מלך' (וואס ער ווערט אָנגערופן 'בן־השפּחה') - האט זיך זיין טבע געצויגן, צום 'נימוס' [אויפפירונג; מענטאליטעט] פון אַ 'מלכות' - נאר ער איז מגודל [ערצויגן] געווארן, ביי דעם 'עבד' אין שטוב.

און פארקערט - דער 'בן־השפּחה' (וואס ער ווערט אָנגערופן 'בן־המלך') - האט זיך זיין טבע געצויגן, צו אַ אנדער 'נימוס' - נישט אזוי־ווי דער 'נימוס' פון אַ 'מלך' איז.

נאר [וויבאלד] ער איז מגודל געווארן ביי דעם 'מלך' אין שטוב - האט ער זיך [במילא] געמוזט פירן, מיט דעם 'נימוס' פון אַ 'מלכות' - ווארן [ווייל] מ'האט אים אזוי געפירט מיט דעם 'נימוס'.

און די 'באבע' [הייבאם; געווינערן - וואס אויבנדערמאנט] - מחמת [וויבאלד] 'נשים דעתן קלות' (דהיינו: 'ווייבער' האָבן אַ גרינגע 'דעה'), כלומר: זיי קענען זיך נישט איינהאלטן - איז זי געגאנגען, און האט אויסגעזאגט דעם 'סוד' פאר אַ מענטשן: "באָשר אז זי האט פארביטן די 'קינדער'!"

און אַיטלעכער מענטש, האט זיך אַ 'חבר' - און דער 'חבר', האט נאך אַ 'חבר' - האט אזוי איינער אויסגעזאגט [פאר] דעם אנדערן - ביז דער 'סוד' איז אַרויסגעקומען - אזוי־ווי דער שטייגער פון דער וועלט איז - ביז דער 'עולם' האט דערפון געשמעקט שטילערהייט: "באָשר אז דער 'בן־מלך' איז פארביטן געווארן!"

לויטמיר [נאר] שמועסן שאַרף [אַפּענערהייט] - קען

מעשה: אמאל איז געווען אַ 'מלך' - איז ביי אים אין שטוב געווען אַ 'שפּחה', וואס זי האט באדינט די 'מלכה' - (מן־הסתם קיין 'קעכערן' טאר־נישט אַריינקומען צום 'מלך' - נאר די 'שפּחה' האט געהאט עפעס אַ אנדער דינסט, אַ 'קליינע דינסט').

איז געקומען די צייט, וואס די 'מלכה' האט באדארפט האָבן [געבוירן] אַ קינד. און די 'שפּחה', האט אויך באדארפט צו געווינען [געבוירן] אין דער [עלבער] צייט.

איז געגאנגען די 'באבע' [הייבאם; געווינערן] - און האט אַיבערגעביטן די קינדער - כּדי זי זאל זעהן: "וואס דא וועט זיך טוהן, וואס דערפון וועט אַרויסוואקסן!"

און זי האט גענומען דאס קינד פון דעם 'מלך' - און האט אנדערגעלייגט נעבן דער 'שפּחה' און דאס קינד פון דער 'שפּחה' - האט זי געלייגט נעבן דער 'מלכה'!

דערנאך האָבן אָנגעהויבן די קינדער אונטער־צו־וואקסן.

און דעם 'בן־המלך' (דהיינו: דאס קינד וואס ס'דערוואקסן געווארן ביים 'מלך' - וואס מען האט געמיינט אז דאס איז דער 'זוהן' פון דעם 'מלך'), האט מען אים מגדל געווען (דהיינו: געגרייט [ערצויגן]), און אויפגעהויבן אלעמאל העכער־העכער - ביז ער איז זייער גרויס געווארן, און ער איז געווען אַ גרויסער 'בְּרִיה'.

און דער 'בן־השפּחה' (דהיינו: דער וואס ער איז דערצויגן געווארן ביי דער 'שפּחה' - וואס צום אַמת איז ער געווען דער זוהן פון דעם 'מלך' כּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]) - איז אויך דערוואקסן [ערצויגן]

מען בױדאי דערפון נישט - [כדי] דער 'מלך' זאל
נישט געוואר ווערן - ווארן וואס וועט דער 'מלך'
קענען טאן אין אזוי א [אזא] זאך - ווארן ער קען
דאס נישט פאררעכטן - ער קען עס נישט גלייבן
- טאמער איז דאס ליגן [לינגט]! - און וויאזוי
בייט מען ווידער צוריק?

איבערדעם [צוליב דעם] טאר מען דאס בױדאי
נישט אויסזאגן פאר דעם 'מלך'. נאר דער 'עולם'
- האט צווישן זיך 'שטילערהייט' געשמועסט
דערפון.

ויהי היום - איז גענאנגען איינער, און האט
אויסגעזאגט דעם 'סוד', פאר דעם 'בן-מלך':
"באָשר [אז] מ'זאָגט אויף אים, אז ער איז
פארביטן געווארן! - נאר דו קענסט דאס נישט
קלערן [נאכפארשטן]. ווארן ס'שטייט דיר נישט
אן [ס'פאסט דיר נישט, צוליב דיין 'כבוד' וועגן]
- און וויאזוי קלערט [פארשט] מען אזוי א [אזא]
זאך? - נאר איך דערצייל עס דיר, כדי דו זאלסט
[דאס] וויסן - ווארן טאמער וועט אמאל זיין א
'בונד' אקעגן דער 'מלוכה' - וועט דער 'בונד'
דורכדעם קענען שטארקער זיין - ווארן זיי וועלן
זאגן [די וואס מאכן דעם 'בונד']: [אז] זיי נעמען
זיך דעם 'בן-מלך' פאר א 'מלך', דהיינו: דער וואס
מ'זאגט אויף אים, אז ער איז צום 'אמת' דער 'בן-
מלך', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]."

דרום [דעריבער] באדארפטו זעהן: צו
פארטראכטן [טראכטן] מחשבות אויף] דעם
'בחור [אים] אוועקצולייגן [אזוי האט אלץ דער
'איינער' געזאגט, צו דעם 'בן-המלך' - וואס צום
רעכטן [ריכטיגן] אמת, איז ער דער 'זוהן' פון
דער 'שפחה', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

איז גענאנגען דער 'בן-מלך' [דהיינו: דער
'פאלטשער בן-מלך', וואס מ'רופט אים יעצט

'מלך'] - און האט אנגעהויבן צו טאן 'שפיצלעך'
[שלעכטע זאכן]. [פאר] יענעמס 'פאטער'
(וואס צום אמת, איז ער זיך געווען טאקע זיין
[אייגענער] 'פאטער') - און ער האט זיך אלץ
געלייגט [געהאלטן א אויג אויף אים] אים צו
טאן שלעכטס תמיד - און ער האט אים אלץ
דערלאנגט 'שפיצלעך' איינס נאך עס [דאס]
אנדערע - כדי ער זאל מוזן עוקר זיין [אנטלויפן]
מיט זיין 'זוהן'.

און כלי-זמן דער 'מלך' אליין האט נאך געלעבט
- האט ער נאך פארט אזוי א [אזא] 'ממשלה'
נישט געהאט.

פונדעסטוועגן פארט, פלעגט ער אים טאן
'שפיצלעך', דערנאך איז דער 'מלך' אלט געווארן,
און איז געשטארבן, האט 'ער' אפגענומען
די 'מלוכה' [דער 'בן-השפחה', דהיינו: דער
'פאלטשער בן-מלך']!

האט ער דעמאלט נאך מער שלעכטס געטאן, צו
יענעם 'זוהן'ס 'פאטער' (דהיינו: צו דעם 'פאטער'
פון דעם 'בן-השפחה' - וואס צום אמת, איז
ער געווען דער 'בן-המלך' - און דער 'פאטער',
איז טאקע געווען זיין [אייגענער] 'פאטער' פון
דעם וואס ער האט אפגענומען די 'מלוכה' -
ווארן זיי זענען זיך פארביטן געווארן, כנ"ל
[ווי אויבנדערמאנט]). און ער האט געטאן אים
שלעכטס 'פארשטעלט' [מיט א 'חכמה']. [אויף א
וועג אז] מען זאל נישט וויסן אז ס'איז פון אים
- ווארן ס'איז נישט שיין פאר לייט [מענטשן].

און [ער] האט אים דערלאנגט אלעמאל
'שפיצלעך' - איינס נאך עס [דאס] אנדערע!

לאמיר זיך פאר הערן

די עלווטע מעשה - דער בן מלך וכן שפחה שנתחלפו (1)

- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ז. פארוואס טאר דער מלך נישט געוואר ווערן אז מ'האט פארביטן?
- ווייל ער קען שטארבן פון צער
- ווייל דער קעניג וועט באשטראפן דער וואס האט זיי פארביטן
- ווייל ער קען דאס נישט פאררעכטן
- ח. פארוועס האט דער בן המלך געטאן שפיצלעך?
- פאר'ן אמת'ן בן המלך
- פאר דער טאטע פון אמת'ן בן השפחה
- פאר די שפחה
- ט. ווער האט איבער גענומען די מלוכה נאכדעם וואס דער קעניג איז געשטארבן?
- דער אמת'ער בן המלך
- דער אמת'ער בן השפחה
- א זון פון א אנדערער קעניג
- י. ווער האט דערציילט פארן אמת'ן בן המלך די גאנצע מעשה?
- דער אמת'ער בן השפחה
- די שפחה
- דער טאטע פון אמת'ער בן השפחה
- יא. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
- י'א
- נ'יין
- א חלק

- א. שאלה בנוס: ווען האט דער הייליגער רבי דערציילט די מעשה וואס מיר הייבן יעצט אן?
- נאך פורים יאר תקס"ט
- פאר פורים יאר תקס"ט
- מוצש"ק פרשת נח יאר תק"ע
- (זעה חיי מוהר"ן אות ס"א)
- ב. ווער האט פארביטן די קינדער?
- פעפס א דינסט
- די דינסט וואס האט געבוירן
- די באבע (הייבאם)
- ג. צו וועלכע נימוס האט געצויגן די טבע פון אמת'ן בן המלך?
- צו א נימוס פון מלכות
- צו א נימוס פון קנעכט
- ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ד. צו וועלכע נימוס האט געצויגן די טבע פון אמת'ן בן השפחה?
- צו א נימוס פון מלכות
- צו א נימוס פון קנעכט
- צו א אנדערע נימוס
- ה. ווער האט אויסגעזאגט די סוד אז די קינדער זענען פארביטן?
- די באדינער פון קעניג
- די דינסט
- די באבע (הייבאם)
- ו. ווי אזוי איז ארויס די סוד אויף דער וועלט?
- מ'האט עס מפרסם געווען אין די צייטונגען
- איינער האט געזאגט פאר'ן אנדערין

איבער אנטראס

אויף וועמען זאגט דער רבי אין די מעשה און ביי מעשה י' אז ער איז געווען א "בְּרִיָּה"?

תשובות פון פאריגע וואך: צום סוף: וואס האט דער אלטער קיסר נישט געהאט - און פארוואס? דערנאך האט אויך דער אלטער קיסר קיין גדולה ניש גיהאט ווארין סע איז אלץ איבער אים גיווען און וואס האט דער בערגיר געהאט? דער בערגער האט גיהאט גרויס גדולה ער איז דעם קיסר'ס פאטער וואס ער איז דער עיקר. ווער איז צום סוף געווארן דער קיסר? דער זון פונעם בערגיר - (ער איז דעם קיסר'ס פאטער)

דער געווינער פון בערגער ועני #10 איז: הילד החשוב נתן צציק בית שמש. ** 7780

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5-3333-72 646-585-3040

דער גרויסער דאקטער

צום רבינס שטימל

דאס מיינט הנהגות און עצות ווי אזוי דער תלמיד חכם פארשטייט, אבער צום אמת האט דער גרויסער צדיק גאר גלייכע און ווידקזאמע היילונגס מיטלען וויאזוי ער פירט זיינע מענטשן ביזן ווערן פולקאם געזונט.

צוריק צום משל, דער דאקטער מוז אמאל געבן פארן קראנקן א שווערע מעדעצין, וואס אויב וועט ער געבן די שארפע מעדעצין אליין אזוי ווי עס שטייט און גייט וועט דער חולה זיכער שטארבן דערפון, דערפאר מוז ער דאס אויסמישן מיט פארשידענע הייל-מיטלען עס זאל אים פארגרינגערן צו איינגעמען די שארפע רפואות.

עס זענען פארהאן אזעלכע מענטשן וואס מען קען זיי נישט אנטפלעקן פנימיות [טיפערע] התורה וואס זיי דארפן זייער וויכטיג באקומען צו היילן זייער נפש, ווייל די תורה איז ווי באוואוסט א רפואה ווי מיר זעען אין פסוק רפאות תהי לשרך (משלי ג, ח). ווידעראום די תורה פארמאגט אין זיך צוויי כוחות, סם חיים – א מעדעצין צום לעבן און סם מות א מעדעצין פון טויט חס ושלום, ווי חז"ל זאגן אונז (יומא עב:) זכה – נעשה לו סם-חיים, לא זכה – נעשה לו סם-מות. אז מען איז זוכה ווערט די תורה א מעדעצין צום לעבן אויב חס

געווען אמאל א דאקטער וואס איז קראנק געווארן, ער האט קיין צוויי ברורות נישט געהאט גאר זיך איבערגעגעבן צו גאר א גרויסן דאקטער זאל אים באהאנדלען.

בשעת ער געפונט זיך ביים גרויסן דאקטער, הייבט אן דער פשוטער דאקטער זאגן און עצוה'נען וועגן פארשידענע היילונגס מיטלען וואס ער האלט אז עס קען אים היילן, צום ביישפיל, ער זאגט פאר גרויסן דאקטער: "איך וויל מען זאל מיר ארויסנעמען א צאן און אפשערן די האר, דאס וועט זיכער צוברענגען מיין רפואה!".

מיר פארשטייען אליין אז דער גרויסער דאקטער ווייסט פון אסאך בעסערע און מער חשוב'ע מעדעציען צו שרייבן פאר זעם קליינעם דאקטער ער זאל גענצליך ווערן אויסגעהיילט.

די זעלבע זאך געשעט אמאל אז א איד – א תלמיד חכם, קומט צום צדיק-הדוד – דער גרויסער דאקטער וועלכער היילט אלע קראנקע נפשות, און דער איד וויל אז דער גרויסער צדיק זאל אים געבן מעדעציען,

<<< המשך אויף זייט 2

נתנדב ע"י

- הר"ר נחמן מארקוס נ"י
- הר"ר שמואל בנימין שטערן נ"י
- הר"ר דוד לייב בריון נ"י
- הר"ר חיים בלוי נ"י
- הר"ר דוד קיפניס נ"י
- הר"ר צבי אורלנציק נ"י
- הר"ר נתן יוסף אייזנבאך נ"י
- הר"ר יוסף בריון נ"י

מזל-טוב לפסד חתמי האלמאקע

בזכות התנא האלוקי רבן שמעון בן יוחאי
זכנו לילך בדרכיו הק' ושלא תשתכך התורה
מפיהם ומפי זרעם עד עולם.

מזל טוב להר"ר אליהו קנעפלער הי"ו
לרגל אירוסיה הבת למזל טוב